

i alt 2,700 Kr. Nu ville de Herrer ikke bevilge de 2,700 Kr., men kun de 1,300 Kr., nemlig til Kontorholdet 400 Kr., til Bearbejdelse af Dødsaarssagsstatistikken 200 Kr. og til Udgivelse af Kollegiets Beretninger og Dødsaarssagsstatistikken 700 Kr. Nu sagde den ærede Ordfører, at vi skulde ikke bevilge mere end det strengt nødvendige, og derfor vil Flertallet ikke gaa med til de 2,700 Kr., men kun til de 1,300 Kr. Maa jeg nu minde den ærede Ordfører om, hvorledes han i Fjor motiverede sin Stilling over for Sundhedskollegiet som Ordfører for den samme Paragraf. Jeg har tilladt mig at se det efter, og det er som talt ud af mit Hjerte; men jeg maa rigtignot sige, at Resultatet i Aar er blevet lidt anderledes. Den ærede Ordfører brugte i Fjor Udtryk, som jeg netop vilde betjene mig af, og da jeg ikke kender noget bedre, vil jeg med den højterede Formands Tilladelse læse nogle Linier op af Folketingstidende for Samlingen 1892—93, Sp. 2387. Efter at den ærede Ordfører har motiveret Vædringsforslaget under Nr. 109, og har forklaret yderligere, at der forlangtes 1,600 Kr., som man vilde nedsette med 1,100 Kr., og der saaledes bevilliges yderligere kun 500 Kr. til det kongelige Sundhedskollegium, og efter at han blandt andet har oplyst, at det gøres for at forøge Antallet af Eksemplarer af Sygdelighedsstatistikken fra 250 til 350 Eksemplarer, for at der kunde ske en fyldigere Udbeskyndelse med fremmede Lande, ender den ærede Ordfører med at sige følgende: „Forholdet har altsaa i de sidste Aar været det, at begge Statistiker ere udarbejdede af Sundhedskollegiet, men at den ene er udgivet af Sundhedskollegiet i dets Meddelelser, og den anden udgivet af Statistisk Bureau. For Tiden have vi Forslag liggende fremme om en Omdannelse baade af Statistisk Bureau og af Sundhedskollegiet, og saa længe disse Spørgsmaal staa paa Dagsordenen, uden at være afgjorte, finder Udvalget ikke, at der er Grund til at gaa til nogen Forandring i dette Forhold. Vi foreslaa derfor Summen nedsat med 1,100 Kr. Vi foreslaa ikke hele Summen strøget, men kun nedsat med 1,100 Kr., for at Regeringen ligesom i de tidligere Aar kan have 500 Kr. til at lade Sundhedskollegiet udarbejde en Dødsaarssagsstatistik.“ Den ærede Ordfører stod da paa det Standpunkt, at saa længe Forslaget om det statistiske Bureaus Omordning hvilede, og saa længe der ikke var afgjort noget om det overordnede Sundhedsraad, var der ingen Grund til at gaa til en yderligere Bevilling til Sundhedskollegiet. Ganske vist gif vi 500 Kr. op for at imødefomme

de Fordringer, som den ærede Ordfører i Aar mener, at vi ere aldeles nødt til at gaa ind paa. Jeg siger derfor, at de Udtalelser paa Sp. 2387 ere som talte ud af mit Hjerte; men det var desværre i Fjor. Det høje Ting maa vide, at det har virkelig stor Betydning, ikke alene direkte økonomisk, idet vi paa dette Omraade give flere og flere Penge ud, men ogsaa fordi, og det er Hovedsagen for os, det da vil være saa meget længere, inden vi faa en Omordning af vort Medicinalvæsen, navnlig af Apoteker-væsenet, og det er jo noget, som vi alle blive trængte af Befolkningen for, noget, som vi alle ønske. Derfor siger jeg ganske aabent, at vi have stillet os afsisende overfor Sundhedskollegiet, indtil de Herrer fra den anden Side ville være med til at gøre noget der; men naar de saa forlade os paa dette Standpunkt og følge den ærede Minister, og saa om man end ikke giver ham det Sundhedsraad, han ønsker, saa dog sige til ham, at han kan faa Sundhedskollegiet udviklet lidt efter lidt, og udruster den ærede Minister mere og mere med Penge til dette Brug, saa er der jo ikke nogen videre Grund for den ærede Minister til at ærgre sig over, at han ikke faar sit Sundhedsraad. Derfor har Sagen Betydning, ikke alene finansiel, men ogsaa paa den af mig antydede Maade, derved at det Raadet bliver os slaaet ud af Hænderne, som vi særlig kunde benytte i vor Kamp for en Omordning af vort Sundhedsvæsen. Nu ved jeg godt, at naar jeg staar som ene Mand i Finansudvalget og vil sætte mig imod Udvalgets Forslag, saa vilde det være et rent Mirakel, om det skulde lykkes mig at forandre Afstemningen, thi jeg er jo kun 1 af 15. Jeg tror for øvrigt nok, at dersom vi havde haft vor ærede Formand i Finansudvalget (N. S. Larsen) rask, og han havde været ved sin Belpagt her i Salen, saa kunde det nok være, at han havde staaet ved min Side, thi det er en Sag, som han og jeg i mange Aar Side om Side have kæmpet for i Finansudvalget. Jeg har heller ikke noget Haab om, at saa Tinget til at stemme imod Udvalgsflertallets Indstilling, men paa den anden Side, naar vi nu skulle stride til Afstemning over noget, som muligvis vil have saa uheldige Følger, saa vil jeg dog i alt Fald nedlægge en Protest herimod, og saa siger jeg til de Herrer, som have lyst til at høre noget om Sagen: saaledes hænger det sammen; vi begynde derved at lave det saaledes, at Raadet, som vi have at benytte imod den ærede Sustitsminister for at faa, hvad vi ville have, bliver slaaet os ud af Hænderne. Naar vi saaledes bevilge 500 Kr. i Fjor og 1,300 Kr.